

Inczédy Tamás

FALKA

WORLD PRESS PHOTO

2020-09-24 | NOVELLA, WORLD PRESS PHOTO

Az egész falka épp nagyban röhögött, amikor Khaled odaért hozzájuk. Falnak támasztotta mankóit és leült egy zöldséges ládára. Khalednek csak egy lába volt. Így született. Micsoda pech, ezt hajtogatta az anyja, mint valami kifordított mantrát, és

közben arra gondolhatott, hogy azoknak a srácoknak sincs munkájuk, akiknek minden tagjuk ép, és talán arra, hogy ha bomba tépte volna le a lábát, akkor Khaled legalább egy silány tolószékre való kártérítést kap.

Khaled pillanatok alatt átlátta a helyzetet. A többiek valahonnan szereztek egy trombitát és próbálták megszólaltatni, egyelőre eredménytelenül. A hangszer kézről kézre járt, útja követte a falka hierarchiáját.

Pár éve a tévében nevezte egy öregasszony falkának a lakóhelye környékén ténfergő fiatalokat, és a köznyelv azonnal átvette a szót. A probléma, mondták, igencsak általános: közeli vagy nem túl távoli családtagja révén minden ember érintett. Mégis, olykor több, olykor kevesebb empátiával, immár országszerte falkáknak nevezik a kilátástalan munkanélküli fiatalokból összeverődő társaságokat.

ebben a percben is lehallgatja

Khaled nézte, ahogy épp a langaléta Urtan próbálkozik a trombitával. Nem tudta, hogy Urtant a telefonján keresztül ebben a percben is lehallgatja egy amerikai hírszerzési egység.

Egyikük sem tudta. Nem mintha Urtan valami veszélyes figura lett volna. Szűrőpróbaszerűen választották ki, miután egyik unokatestvére – sikertelenül – amerikai vízumhoz folyamodott, és őt jelölte meg hazai kapcsolattartójának. Urtan pofazacskóját felfújva egyre csak erőlködött, sikertelenül. Vicces volt, és Khalednak nevetnie kellett. Vigyázott, ne vigye túlzásba, mert Urtan könnyen méregbe gurulós fajta, és Khaled nem kereste a bajt. Nem mintha nagyon ellenére lett volna a verekedés. Egy jó verekedés vagy verés után napokig emberi problémákról volt szó, de most nem akarta, hogy bármi akadályozza a hangszer kipróbálását. Rég megtanulta, hogy az ember nem tudja bepótolni, amiről lemarad. És tudta, hogy a trombitán pár órán belül túladnak, estig pedig el is verik az érte kapott pénzt.

De még csak álltak ott, és kórusban biztatták Urtant, hogy ne adja fel. De Urtan felkiáltott, hogy elromlott ez a szar, mire mindenki röhögött, és Urtan már tovább is adta. Khaled megfigyelte, hogy mindig ugyanaz, ugyanúgy történik: a delikvens

átveszi a hangszer, ruhája ujjával letörli az előző próbálkozó nyálát, nagy levegőt vesz, szájához emeli, és belefúj. Ebben a pillanatban az egész falka síri csöndben figyel, aztán rögtön röhögésben törnek ki, mert trombitaszó helyett a levegő némán átszalad a hangszeren, és legfeljebb csak susogás hallatszik. Az illető egy darabig még próbálkozik, közben alaposan összenyalazza a trombitát, majd megátkozva átadja a következőnek.

Khaled agyán átvillant, hogy a titok nyitja valószínűleg a szájtartásban van, és hogy ezt is úgy kell csinálni, ahogy a legkevésbé menő, vagyis a lehető legnevetségesebb. De fogalma sem volt, hogy miképpen.

Már Djafarnál volt a hangszer. Djafar vézna kis figura, pedig az apja nagy, erős ember, aki évekkel korábban egy csapat élén elindult Európába szerencsét próbálni. Azóta semmit sem tudni róluk. Djafar anyja áplónő, de esténként gépírást vállal. Vagyis vállalt. Eltűnt férje írógépén másolt szövegeket. De ez régebben volt. Mostanában csak azért kopácsol hajnalig, hogy meneküljön az álmatlanság elől. Már rég nem kap másolói munkát, szalagot sem vesz az írógépbe, sőt papírt sem, csak lekopog bármit, amire szöveget nyomtattak, napilapot, hirdetési újságot, vagy ha más nincs, a telefonkönyvet.

Djafar volt az utolsó előtti a falka hierarchiájában. A feje már egész vörös az erőlködéstől. Őt Khaled nyugodtan kinevethette, és csakugyan nevetett is. De a nevetésébe szokatlan vihogásféle vegyült. Nem is Djafaron nevetett, csak úgy, izgatottságában, hogy mindjárt rá kerül a sor. Djafar végre kifulladt. Khaled a trombitáért nyúlt.

Ahogy forró tenyerével megérintette, úgy érezte, hogy fenségesebb tárggyal soha életében nem volt még, és eztán sem lesz dolga. Egy darabig csak csodálta a hangszer. Nehéz volt – vagy inkább könnyű? Három kecses billentyűjén érezte a falka tagjainak ujjlenyomatait, és biztos volt benne, hogy végül ő, *a kis kripli* fogja megszólaltatni. Nagy-nagy levegőt kell vennie, olyan nagyot, amekkorát csak bír.

a trombita varázslója

Becsukta a szemét. És akkor egyszeriben felemelkedett. Kinek kellene lábak, ha az ember repülhet is? Anyja a színpad előtti első sorban ült, vagy nem is, inkább fent a páholy díszhelyén, és az egész közönséggel együtt tapsolt neki, a tolószékes fiúnak, aki a trombita varázslója lett, aki abból az isten háta mögötti betonrengetegből jött, ahol nincs semmi csak a mindig egyforma jelen, ahol az ember nem tudja faképnél hagyni saját nyomorát, legfeljebb kiröhögheti, ő pedig megcsinálta, neki sikerült megtörni az átkot, csak neki, a tehetsége és kitartása révén. Khaled felkészült. Gyors mozdulattal letörölte Djafar nyálát, hatalmas levegőt vett, és belefújta a rézszerkezetbe.

Mintha közönséges linóleumcsőbe fújta volna. A fenséges tárgy bután átengedte magán a levegőt. Khaled fújta, és nyomkodta a billentyűket, de semmi. Egy légy is hangosabbat fingik.

Közben a többiek szoros gyűrűbe rendeződtek, és egyetlen gyufáról próbáltak rágyújtani. Khaledra annyi figyelmet sem szenteltek, hogy kiröhögjék.

Urtan tartotta ujjai között a gyufát, míg végig nem égett. Ez volt a legsikeresebb mutatványa, napjában több tucatszor ismételte: miután az egész falka rágyújtott, az utolsó lángnyelv Urtan cigarettáját felparázsoltatva lobbant el.

A gyufaszál most félig sem égett el, amikor Urtan meglepetésében a porba ejtette. A falka egyszerre fordult a hang felé. A többiekből kitörő örömujjongástól Khaled is diadalmasan vigyorgott, és megismételte ugyanazt a tülkölő, süvítő hangot, amit az imént, ez talán még tisztábban és hosszabban is szólt, mint előbbi.

Nagy vállveregés és izgatott követelőzés közepette Khaled elmagyarázta a falkának, hogyan fújjanak a trombitába: mintha sírást fojtának el. A fiúk csücsörítettek, prüszköltek, ahogy Khaled mutatta, és a trombita egész délután bömbölt, sivített, harsogott. Egyre csak röhögtek. A könnyük is kicsordult.

kép | Romain Laurendeau, Franciaország, Hosszú távú munkák 1. díj, Az év sajtófotó-sorozata
Kho, a felkelés kezdete

Az algériai népesség több mint fele fiatalos, és a 30 év alattiak csaknem 72%-a munkanélküli. Az algériai történelem fordulópontjainál mindig dühös fiatalokat találunk. A munkások lakta elhanyagolt városrészekben, mint amilyen az algíri Bab-el-Oued negyed is, sok fiatal érzi úgy, hogy semmi köze az államhoz és intézményeihez. Magánlakásokban húzódnak meg, szabadságot keresve a konzervatív társadalmi értékeket rájuk kényszerítő társadalomtól. 2019 februárjában fiatalok ezrei vonultak újra az utcára. A fotósorozat, amelynek címe Kho (az észak-afrikai arab szlengben azt jelenti: „testvér”), a felkelés kezdetét beszéli el. Az ifjúság mélységes nyugtalanságának története, akik merészen szembeszegültek a hatalommal, és honfitársaikat is csatlakozásra ösztönözve Algéria utóbbi évtizedeinek legjelentősebb tiltakozó megmozdulását indították el.

Egy fiatalember trombitálni próbál Bab el-Ouedben 2014. december 8-én. Egyikük sem tudja, hogyan kell a hangszeren játszani, de lelkesen próbálkoznak.

WORLD PRESS PHOTO

Magyar Nemzeti Múzeum

2020. szeptember 24 – október 25.